

ŠŤASTNÉ A VESELÉ

MÁM PRO VÁS DÁREČEK

POŘÁDNĚ KRVAVÝ DÁREČEK

KURÁTOR

M. W. CRAVEN

THRILLER

KURÁTOR

Copyright © M. W. Craven, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Světlík, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1755-2 (pdf)

KURÁTOR

M. W. CRAVEN

VENETA

*Věnováno mé zesnulé matce, Susan Avison Cravenové.
Nebyla jsi při tom, když se mi konečně splnil
sen, nicméně kdybys nebyla tak vášnivou
čtenářkou, nic z toho by nebylo možné.*

Jako černou labuť označujeme dosud neslýchanou událost, již nelze předpovědět a která má zároveň obrovský dopad. Později si ji z odstupu racionalizujeme, jako kdybychom ji byli mohli předvídat.

Nassim Nicholas Taleb

„Hráč, který chápe úlohu pěšce, který ji opravdu chápe, se může stát mistrem šachu,“ prohlásil muž. „Je sice nejslabší figurou na šachovnici, ale právě pěšci určují, kdy a kde může protivník zaútočit. Omezují pohyb takzvaných důležitějších figur a definují, na jakých polích se bude odehrávat bitva.“

Žena na něj zmateně zírala. Probrala se teprve před chvílí a byla malátná.

A cítila bolest.

Otočila hlavu, aby zjistila, odkud ta bolest pramení. Nemusela hledat dlouho.

„Co jste to udělal?“ zamumlala.

„Není to krása? Jsou to stará dobrá střívka, takže stehy vypadají trochu rurálně, ale to je účel. Už se nepoužívají, ale potřeboval jsem navodit ‚svíčkový efekt‘. K tomu dochází, když náhaza pronikne skrz stehy. Jizva díky tomu zůstane namodralá a surová. Jako věčná připomínka toho, co se stalo.“

Vzal do ruky těžké štípací kleště.

„Samozřejmě že pro vás to neplatí.“

Žena se kroutila a zmítala, ale nebylo jí to nic platné. Byla pevně svázaná.

Muž obdivoval nemilosrdné křivky chirurgického nástroje. Natočil jej tak, že se broušená ocel zaleskla. Ve větší ze dvou čepelí zahlédl odraz své tváře. Tvářil se vážně. Tahle část nepatřila k jeho oblíbeným.

„Prosím,“ žadonila žena, která v tuto chvíli byla už plně při vědomí, „pusťte mě. Slibuju, že nic neřeknu.“

Muž ji obešel a chytil ji za levou ruku. Láskyplně ji pohladil.

„Musel jsem počkat, až přestane působit narkóza, takže se obávám, že tohle bude trochu bolet. Věřte mi, dělám to nerad.“

Položil jí prsteník mezi čepele chirurgických kleští a stlačil k sobě rukojeti. Ozvalo se křupnutí a ostré hrany projely kostí a šlachou jakoby nic.

Žena zařvala a omdlela. Muž odstoupil od zvětšující se kaluže krve.

„Kde jsem to jen přestal,“ zamumlal si pro sebe. „Už vím, ano, mluvili jsme o pěšcích. Začátečníci si myslí, že takový pión nemá žádnou cenu, že se hodí akorát k tomu, aby ho hráč obětoval – jenomže to si myslí proto, že neví, jak pěšce využít.“

Z kapsy vytáhl strunu. Na obou koncích měla kolíky. Vložil si je do obou dlaní mezi ukazovák a prostředník. Zkušeným pohybem obmotal strunu kolem ženina krku.

„Aby člověk vyhrál, musí vědět, kdy má pěšce obětovat.“

Tahem napnul škrticí nástroj a těžce oddechoval, zatímco se nelitostná struna ženě zarývala do kůže, načež přerýzla tracheu, rozdrtila krční žílu a tepnu. Během několika vteřin byla žena mrtvá.

Muž počkal hodinu a pak odštípl druhý prst, který potřeboval.

Pečlivě ho uložil do plastového kelímku, aby se nepomíchal s ostatními. Spokojeně pohlédl na svou děsivou sbírku.

Ted' může všechno začít.

Ostatní pěšci už byli připraveni. Akorát o tom ještě nevěděli...

Štědrý večer

Byla noc před Božím hodem a všechno nebylo tak úplně v pořádku.

Začalo to jako vždycky. Někdo se zeptal: „Budeme letos hrát na Tajného Santu?“ A někdo jiný dotyčnému odpovéděl: „Doufám, že ne.“ Oba se pak dohodli, že se o tom nebudou zmiňovat vedoucímu kanceláře, a zároveň oba tajně plánovali, že mu Tajného Santu při nejbližší příležitosti připomenou.

A než mohl kdokoliv vznést námitky, padlo rozhodnutí, že kancelář Tajného Santu opět uspořádá. Už po patnácté v řadě. Stejná pravidla jako vloni. Dárek do pěti liber. Anonymní. Nic neslušného ani urážlivého. Dárky, které nikdo nechtěl. Pro všechny naprostá ztráta času.

To si aspoň myslel Craig Hodgkiss. Tajného Santu nesnášel.

Také nesnášel Vánoce. Každoročně mu připomínaly, že jeho život stojí za starou belu. Protože zatímco kolegové, kterým se otevřeně posmíval, slavili Vánoce doma se svými rodinami a blízkými, on trávil svátky sám.

Tajného Santu *opravdu* z hloubi duše nesnášel.

Před třemi lety zažil kvůli tomu zvyku hroznou potupu. Stanovil si tenkrát ne zcela nereálný cíl rozdat si to o Vánocích s Hazel, kolegyní z logistického oddělení v John Bull Haulage. Zařídil si to tak, že to byl on, kdo měl Hazel koupit dárek od Tajného Santy. Měl za to, že když jí pořídí krajkové kalhotky, bude to ten nejlepší způsob, jak jí dát najevo, že by se s ní rád zapojil do nějakých těch mimopracovních aktivit, zvláště když její manžel jezdí s tirákem po Evropě.

A fungovalo to. Tedy skoro.

Opravdu to nebyl lepší způsob, jak dát najevo své úmysly.

Hazel byla bohužel šťastně vdaná a namísto toho, aby s ním hned skočila do postele, pospíchala za manželem, který si zrovna dával ve vozovně pivo mezi dvěma cestami. Skoro dvoumetrový řidič nákladáku následně nakráčel do kanceláře a zlomil Craigovi nos. Řekl mu, že jestli se na jeho ženu ještě někdy jenom podívá, skončí svázaný do kozelce v dopravním kontejneru mířícím do Ruska. A Craig mu věřil. Až mu z toho před celou kanceláří vypověděl službu močový měchýř.

Dva roky mu pak nikdo neřekl jinak než „Mokrouš“. Nemohl si ani jít stěžovat na osobní oddělení, ze strachu, že by z toho měla Hazel nepříjemnosti.

Dva roky si pak u žádné holky z kanceláře ani neškrtl.

Po nějaké době odešli Hazel a její násilnický manžel jinam. Jemu nabídl práci Eddie Stobart a ona šla s ním. Craig všem kolegům navykládal, že Hazelin manžel musel odejít, protože si na něj Craig počkal a dal mu nakládačku, ale nikdo mu nevěřil.

Vlastně jeden člověk možná ano.

Podle Craigových měřítek nebyla Barbara Willoughbyová žádná krasavice. Vlasy měla ostríhané jako z domova důchodců, mezi velkými zuby až příliš široké mezery a neuškodilo by jí, kdyby shodila nějaké to kilo. Na stupnici od jedné do deseti ji Craig považoval za dobrou šestku, v dobrém světle možná i sedmičku. A on spal jenom s osmičkami a vyššími.

Jedna věc se mu na ní ale zamlouvala. Nebyla u toho, když se pomočil.

Takže ji pozval na rande. K jeho překvapení si docela padli do noty. Byla s ní zábava a lidé ji měli rádi. Craigovi bylo v její společnosti dobře a oceňoval, že v posteli ráda experimentuje. Také se mu zamlouvalo, že se s ním chtěla scházet jenom o víkendech. Během týdne trávil večery doma a učila se na nějaké pitomé zkoušky. Craigovi to naprosto vyhovovalo.

Po pár týdnech chození s Barbarou se mu totiž vrátila ztracená kuráž. A s ní i úspěch u holek.

Docela ho překvapilo, když zjistil, jak lehce jde sbalit ty, které se mu líbily, jakmile jim prozradil, že má dlouhodobý vztah.

Říkal si, že nejspíš letí jednak na jeho mladistvý vzhled, a že je možná taky láká představa, jak to dělají s chlapem ženské, kterou neznají. Craiga to přivedlo na myšlenku: když takové ženské vzrušuje spát s někým, kdo podvádí přítelkyni, nejspíš budou úplně šílet po někom, kdo zahýbá své manželce...

A tak se Craig Hodgkiss ve svých devětadvaceti letech rozhodl, že požádá Barbaru o ruku. Byl si jistý, že nadšeně kývne. Bylo jí něco přes třicet, začaly jí tikat biologické hodiny (nevěděla, že Craig před dvěma lety podstoupil vasektomii), a kdyby řekla ne, určitě by zůstala na ocet. A potom by si Craig užíval výhod. Věrná domácí puška, která mu bude zahřívat postel, a nádavkem zástupy ženských, jež se rády vyspí s chlapem, co nosí snubní prsten.

Jelikož Craig chtěl, aby všichni v kanceláři věděli, že se z něj za chvíli stane zakázané ovoce, rozhodl se, že nechá minulost minulostí a požádá Barbaru o ruku během předávání dárků od Tajného Santy.

Při zařizování se nechoval zrovna ukázkově. Barbařinu velikost zjistil tak, že jí ukradl diamantový prstýnek po babičce, který nosila jenom při zvláštních příležitostech. Zatímco Barbara při hledání obracela byt vzhůru nohama, Craig navštívil klenotníka, kterému řekl, aby ze zlata a diamantů ze starého šperku udělal zásnubní prsten stejné velikosti. Celé ho to stálo jenom dvě stě liber.

Pak už zbývalo akorát vymyslet nějaký efektní způsob, jak Barbaru požádat o ruku. Něco, aby holky z kanceláře viděly, jak umí být romantický. Takové renomé přijde vhod. Rozhodl se pro hrnek. Byl to perfektní dárek, protože se vešel do pětilibrového limitu stanoveného vedoucím kanceláře. A přestože většina dárků připravených ve světle laciného vánočního stromku vypadala jako hrnky, žádný z nich na sobě neměl vytištěný nápis „Vezmeš si mě?“.

Až si Barbara ten nápis přečte a podívá se dovnitř... No, Craig si byl jistý, že se radostí rozberečí, řekne ano a samou láskou ho obejmě.

*

Podlaha kanceláře byla pokrytá laciným balicím papírem. Samí sobě a sněhuláci a křiklavě zabalené dárčky s mašlemi.

Barbara byla na radě. Vzala dárek do ruky a vrhla na Craiga podivný pohled.

Tušila něco?

Nemohla. Nikdo o tom neměl ani tušení. Dokonce ani holka, kterou přesvědčil, aby si s ním Tajného Santu vyměnila a on tak mohl koupit dárek Barbaře.

Barbařina nejlepší kamarádka Tiffany začala z nějakého důvodu natáčet rozbalování dárků na mobil. Ale to mu nevadilo. Vlastně se to docela hodilo. Bude to moct sdílet na Twitteru a Facebooku. Stáhne si video do mobilu, aby ho mohl holkám kdykoliv přehrát. Koukej. Podívej, jakej jsem dobrák. Jakej jsem *romantik*. Můžeš si mě taky na chvíli užít... ale jenom na jednu noc.

Craig zachytil Barbařin pohled. Mrkl na ni. Barbara ale pohled neopětovala. Dokonce se ani neusmála. Jenom na něj upřeně hleděla, zatímco vytahovala balíček z jedné z jeho starých dárkových tašek.

Něco nebylo v pořádku. Dárek byl zabalený do tvrdého bílého papíru s černým potiskem, ačkoliv Craig si byl jistý, že ho zabalil do laciného, křiklavě barevného papíru.

Barbara papír roztrhla, aniž se na dárek podívala. Hrnek byl v polystyrénové krabičce. Craig přelepil oba díly izolepou, aby prodloužil okamžik napětí. Barbara přejela nůžkami po spoji a otevřela krabičku.

Vytáhla hrnek a Craig byl čím dál zmatenější. Nebyl to totiž jeho hrnek. Tenhle nikdy předtím neviděl. Byl na něm sice vytištěný nějaký nápis, ale nebyla to nabídka k sňatku. Na hrnku stálo velkým černým písmem:

#BSC6

Barbara netušila, že otevřela cizí dárek. Upřela na Craiga nenávistný pohled, a aniž se do hrnku podívala, vysypala jeho obsah na zem.

„Hajzle nevěrnej,“ obořila se na něj.

Craig se nijak nehájl. Nemohl. Nedokázal odtrhnout oči od toho, co dopadlo na podlahu. Nebyl to zásubní prsten. Zhnušeně sebou trhl a zalapal po dechu.

V rozkroku se mu rozlilo povědomé nepříjemné teplo.

A pak všichni okolo začali křičet.

KAPITOLA DRUHÁ

Boží hod

Dalším člověkem, který nesnášel Vánoce, byl detektiv seržant Washington Poe.

Jako zapřisáhlý bručoun se zásadně stavěl proti povinnému veselí a až do dnešního dne se mu vždycky podařilo vyhnout se všem svátečním záležitostem, ať už organizovaným, nebo spontánním. Povinnou vánoční dovolenou většinou trávil dny někde v hospodě se sobě podobnými misantropy a pil, dokud nebylo po všem.

Tentokrát ale ne. Letos mu někdo udělal dokonalou čaru přes rozpočet.

Místo toho, aby vysedával v hospodě nebo se ukrýval ve své dvě stě let staré ovčácké chalupě s lednicí plnou piva a zbytky pečených brambor v troubě, nacházel se ve střešním bytě ve vesnici poblíž Cambridge.

Jeho kamarádka a kolegyně Matilda „Tilly“ Bradshawová ho sem dovlékla na těhotenský večírek.

Nejprve pozvání bez rozmyslu odmítl.

Tilly vypadala našťvaně, ale to mu nevadilo. Ono by ji to přešlo. Byla to sice jeho nejlepší kamarádka, jenomže oslavovat narození dítěte v domě bohatých známých považoval Poe za opravdové peklo.

Tilly podrážděně dupla nohou. Poe ji ignoroval.

Pak na něj ale použila zbraň, které nedokázal vzdorovat: neúprosnou logiku.

Prohlásil, že miminkovské oslavy jsou jenom pro ženské.

Tilly se na něj přede všemi v kanceláři rozkřičela. Všichni z Oddělení analýzy vážných trestných činů (SCAS), což byla jednotka v rámci Národní agentury pro trestnou činnost (NCA),

kteřá se zabývala odhalováním nových sériových vrahů a vražd bez zdánlivého motivu, se zastavili a poslouchali.

A hihňali se.

„Washingtono Poe, to, že máš možná mezi nohama penis, neznamená, že můžeš využívat výhod patriarchální společnosti, jen aby ses vyvlékl z věci, do kterých se ti nechce.“

Poe už se jí chystal zeptat, o čem to sakra mluví, když zaslechl, jak někdo utrousil: „Co tím myslela, že ‚má možná penis‘?“

Poe se pokusil vymluvit na to, že nemůže nechat v domě tak dlouho samotného svého špringršpaněla Edgara.

Tilly namítla, že Edgara přece může nechat u sousedky Victorie Humeové. „Jako to ostatně děláš vždycky.“

Zkusil Tilly přesvědčit pravdou – zkrátka se mu nechtělo.

„No božínku,“ opáčila, „a odkdy má Washington Poe všechno, čeho se mu zachce? Naše šéfová čeká dítě a její sestra byla tak hodná a uspořádala oslavu na její počest – jsme její kamarádi, pozvali nás, a proto tam dorazíme. Není na tom nic složitého.“

A tak Poe trávil těhotenský večírek tím, že mrzutě seděl v koutě. Zatím se mu dařilo vyhýbat se pohledům ostatních hostů. Chtěl, aby to tak zůstalo až do chvíle, kdy bude na oslavě dost dlouho, aby mohl odejít. Sklenička šampaňského mu zteplala už před tři čtvrtě hodinou, ale aspoň měl v ruce něco, čím se mohl zabavit.

Jessica Flynnová, starší sestra jejich šéfově, bydlela v horním patře zrekonstruované cihlové továrny. Byl to prostorný podkrovní byt, který by člověk čekal spíš na Manhattanu než téměř na cambridgeshireském venkově. Na oslavu dorazilo skoro padesát žen. Poe byl jediný muž, na což si vzpomněl pokaždé, když na něj někdo vrhl podivný pohled.

S šéfovou prohodil sotva pár slov. Když přišel, detektiv inspektorka Stephanie Flynnová ho přivítala, ale pak ji odvedl zástup žen. Nyní seděla v jejich obležení na jedné ze sestřiných obrovských pohovek. Její našťvaný výraz předčil i Poeův otrávený obličej.

Sledoval, jak ji jedna z žen pohladila po břiše.

„Necháš toho!“ odsekla a odstrčila cizí ruku.

Flynnová nevypadala jako typická těhotná žena, pokud něco takového vůbec existuje. Nezářila radostí a spíš se mračila, nosila legíny a trička s New York Dolls namísto těhotenských šatů od Laury Ashleyové, které jí, jak Poe věděl, nakoupila její přítelkyně Zoe, a kategoricky odmítala odejít na mateřskou dovolenou. Jediné, co se změnilo, bylo její obrovské břicho. Všechno ostatní zůstalo při starém: blondaté vlasy měla stále stažené v pevném culíku, nalíčená byla jen decentně a neustále držela u ucha pracovní mobil.

Flynnová upřela zlostný pohled na ženu, která se jí dotkla. „Jestli mě ještě někdo poplácá po břiše, tak už vážně dostane přes držku.“

Dotyčná žena se nervózně usmívala a nevěděla, jestli to Flynnová myslí vážně.

Poe si byl jistý, že ano.

Ačkoliv se totiž Flynnová snažila chovat, jako kdyby všechno zůstalo při starém, těhotenství ji *přece jenom* v něčem změnilo. Způsobilo totiž poměrně vzácný nadbytek kortizolu, což je hormon, který uvádí lidské tělo do stavu „bojuj, nebo uteč“.

A Flynnová se konfliktům rozhodně nevyhýbala. Každá nová zkušenost nebo překážka se musela podvolit její vůli. Ještě předtím, než otěhotněla, byla považována za slušnou velitelku. Teď se z ní stal sprostě nadávající cvok. Zatímco dřív zachovávala chladnou hlavu, i když musela jednat s těmi nejzatvrzejšími a nejotravnějšími lidmi, se kterými občas SCAS mělo co dočinení, teď byla schopná člověka seřvat za to, že moc hlasitě píše na klávesnici.

Poe se tím docela bavil, ale nikdy to před ní nedával najevo. Na začátku prohodil pár slov se Zoe, ale neměli si moc co říct. Zoe byla zaměstnaná v City, kde profilovala světové ceny ropy, zatímco Poe pracoval tam, kde bylo zrovna potřeba profilovat sériového vraha. Její roční plat činil statisíce liber, kdežto ten jeho... podstatně méně. Ne že by šli jeden druhému na nervy,

ale panovala mezi nimi tichá dohoda, že spolu nebudou příliš v kontaktu.

Poe s úsměvem pohlédl na Bradshawovou. Měla na sobě šaty, které si koupila, když spolu šli na charitativní koncert v době, kdy pracovali na svém prvním společném případu – látku zdobil potisk složený z drobných obálek komiksových knížek. I tentokrát změnila účes. Většinou nosila vlasy sčesané dozadu a svázané do dvou copů, dnes večer se ale tyčily do výšky jako cukrová vata. Poe přemýšlel, jestli se nechala učesat v kaděrnictví, nebo jestli si jenom přečetla nějaký návod na internetu. Vsadil by se, že to druhé.

Bradshawová zachytila jeho pohled a ukázala mu zdvižené palce. Ještě nikdy na žádném těhotenském večírku nebyla a zhostila se dané situace s obvyklou směsicí nadšení a důsledné přípravy.

Vynaložila nemalé peníze na dárky – některé z nich, jako například spidermanovské dupačky, byly roztomilé a vhodné; jiné, jako například dvojitá elektrická odsávačka na mléko, nikoliv.

„To abyste mohla odstříknout mléko v co nejkratším čase, detektiv inspektorko Flynnová,“ prohlásila Bradshawová přede všemi.

Poe Flynnové dárek záviděl. Věděl totiž, že ho nebude muset používat příliš dlouho, zatímco luxusní strojek na přípravu těstovin, který mu Bradshawová koupila k Vánocům, ho bude strašit ještě dlouhá léta. Poe neměl těstoviny rád. Nezajímalo ho, že mu jejich konzumace mohla snížit cholesterol, že se mu „otevrou kulinářské obzory“ nebo že výrobou vlastních těstovin ušetří.

Jenomže taková zkratka byla Tilly Bradshawová.

Přestože jí bylo jen něco přes třicet, práce v Oddělení analýzy vážných trestných činů představovala její první a dosud jediné zaměstnání. Od mládí se pohybovala v akademickém prostředí, sbírala tituly a doktoráty, načež pracovala na výzkumech, kterými ji pověřovaly grantové společnosti, a neměla tím pádem čas ani chuť vypěstovat si společenské dovednosti.

Ve SCAS musela poprvé vystoupit ze své ulity, přičemž zjistila, že má problém komunikovat s kýmkoliv, kdo má IQ nižší než 150. Byla naivní, doslovná a až bolestně upřímná, a přestože jí Poe zpočátku příliš nevěřil, časem musel uznat, že Bradshawová má potenciál stát se nejdůležitější součástí SCAS. Jejím oborem byla matematika, nicméně díky své inteligenci a nasazení jí nedělalo problém stát se během několika hodin expertem i na jakoukoliv jinou oblast. Byla schopná objevit v datech vzorce i tam, kde počítač selhával, dokázala bez potíží vymyslet pro spleť problémy řešení na míru a o její oddanosti věci nebylo nejmenší pochyb.

Nehledě na strojek na přípravu těstovin to byla také Poeova nejlepší kamarádka a on její nejlepší kamarád. Bradshawová obrousila Poeovy ostré hrany a Poe jí zase pomáhal neztratit se ve skutečném světě. Tvořili skvělý tým, což vzhledem k tomu, jak často se dostávali do překérných situací, rozhodně nebylo na škodu.

Jessica Flynnová byla bohatá a přátelila se s bohatými lidmi, z nichž všichni pracovali v City. V devadesátých letech by se jim říkalo *yuppies* neboli mladí zazobaní kravaťáci. Přijali Bradshawovou s otevřenou náručí a zanedlouho se stala středem pozornosti. Poe by zakročil, kdyby měl pocit, že si z ní někdo dělá legraci, ale bylo zřejmé, že ostatní ji berou vážně. Bradshawová byla upřímná a neměla žádné skryté úmysly – představovala tedy pravý opak lidí, se kterými většina hostů přicházela do kontaktu, lidí, pro něž podrazy, pokrytectví a bezostyšné lhaní představovalo životní styl. Nejspíš bylo pro všechny příjemné bavit se s někým, kdo místo konverzačního taktizování jednoduše odpoví na položenou otázku.

Poe se rozhlédl po střešním bytě Jessiky Flynnové. Zabíral celé vrchní patro a ve všech čtyřech stěnách byla zasazena nejméně třímetrova okna. Přestože venku už byla tma, Poe viděl, že okna směřující do krajiny a na parkoviště za domem vedou na prostorné balkony. Na prvním z nich byly umístěny kovové sedačky a lavičky. Na malém stolku stál dnem vzhůru kyblík na led.

Vevnitř tvořily stěny bytu odkryté cihly a byl plný drahého nábytku a doplňků. Jessica se zcela zjevně věnovala horolezectví. Celý jeden roh zabíraly fotografie a upomínky. Těžištěm sbírky byla polička plná lezeckých kuriozit. Na čestném místě se vyjímal starý cepín, položený na krásném týkovém podstavci.

Na spodní části se nacházela mosazná cedulka. Poe viděl, že je na ní něco napsáno, ale nebyl to z takové dálky schopen přečíst.

Zamířil k podstavci.

Přidala se k němu nějaká žena.

„Vidím, že vás zaujal můj koníček,“ oslovila ho a podala mu ruku. „Ještě jsme se vlastně neseznámili – já jsem Jessica, Stephina sestra.“

Už se dnes sice vzájemně představili, bylo to ale jen krátce a zběžně.

Byla vysoká a svými ladnými pohyby připomínala kočku. Měla stejně zlaté vlasy jako její sestra, ovšem mnohem kratší, možná právě kvůli horolezectví. Poe sloužil tři roky u skotského pluku Black Watch, takže moc dobře věděl, že v terénu je těžké udržovat osobní hygienu – pokud má člověk možnost si cokoliv zjednodušit, udělá to.

Byla pěkně oblečená, ale nepřeháněla to jako ostatní: měla na sobě džíny a kašmírový svetr. Jediným šperkem byl tenký zlatý řetízek.

Poe si se zájmem prohlížel fotografie. Na většině z nich byla samotná Jessica. Přes hrud' měla přehozená lana, u opasku jí visely karabiny a na opálené tváři hrál zářivý úsměv. Naklonil se k jedné fotografii a přimhouřil oči. Poznal, co na ní Jessica zlázá: byla to skála zvaná Napes Needle v Jezerní oblasti.

„To už je pár let,“ prohlásila. „Tenkrát jsme v jedné hospodě v Keswicku začali plánovat výstup na tu nejvyšší.“

„Na Scafell Pike?“ nadhodil Poe. Scafell Pike byla sice nejvyšší hora v Anglii, ale rozhodně nepředstavovala takovou výzvu, že by bylo nutné plánovat expedici. Za pěkného dne se na ni dalo vyšlápnout v šortkách a kečkách.

Ukázala na fotografii nejslavnější hory na světě.

„Na Everest?“

Jessica přikývla. „Na Everest.“

Poe hvízdal. „To tedy koukám. Tyhle výstupy jsou nebezpečné.“

Pokrčila rameny. „Všechno v životě je nebezpečné.“

„Kdy vyrážíte?“

„Ostatní půjdou příští rok v květnu, kdy se do vrcholku zrovna neopírá vítr o rychlosti sto padesát kilometrů za hodinu.“

„Ostatní?“

„Já se výpravy bohužel nezúčastním.“

„Aha... a proč? Nevypadáte jako typ člověka, co by vycouval z těžkého úkolu.“

„Bohužel mi diagnostikovali Addisonovu chorobu,“ vysvětlila.

„To mi nic neříká.“

„To buďte rád. Je to dlouhodobé endokrinní onemocnění. Spočívá v tom, že mi nadledviny neprodukují dostatek steroidů.“

„To se ale dá léčit, ne?“

„Ano. Už napořád budu muset brát prášky, ale délku života to neovlivní.“

V tu chvíli to Poe pochopil.

„Jenomže to stejně představuje problém, když se člověk chystá na expedici na vrcholek Everestu.“

„Horská nemoc. Se svým zdravotním stavem bych k ní byla mnohem náchylnější. Vrchol Everestu se nachází v nadmořské výšce 8 848 metrů – tedy ve stejné výšce, v jaké létají Boeingy 747 – a moje diagnóza by tím pádem zneplatnila pojištění expedice.“

Poe ukázal na cepín a přečetl si popisek na mosazném štítku: „Cepín Tenzinga Norgaye. Expedice na Mount Everest, květen 1953.“

Cepín měl dřevěnou rukojeť a vypadal mnohem jednodušeji než náčiní, které Poe vídal v záplavě horolezeckých obchodů v severní Anglii. Kratší konec byl plochý a široký jako krumpáč, delší byl špičatý a zahnutý. Rukojeť končila špičatým kovovým bodcem.

„Ale vlastnit cepín, se kterým šerpa Tenzing vylezl na vrchol Everestu, je docela dobrá náplast,“ prohodil.

„Ne, ten mají v jednom nepálském muzeu. Tohle je replika cepínu, se kterým předtím Tenzing během jiné expedice zachránil život siru Edmundu Hillarymu, když spadl do trhliny. Proto si Hillary vybral Norgaye jako svého společníka pro výstup na vrchol.“

„Vás nikdy nelákalo pořít si originál?“

Jessica si odfrkla. „Na to opravdu nemám, seržante Poe. Takové artefakty stojí stovky tisíc liber.“

Poe se rozhlédl kolem sebe. „Mně ale připadá, že si nežíjete nejhůř. Tenhle byt asi nebyl zrovna levný.“

Jessica vyprskla smíchy.

„Ten byt patří bance, seržante Poe, já platím jen dotovaný nájem. Čeká se ode mě, že si budu zvat klienty domů, a základem investičního bankovníctví je vytváření správného dojmu.“

„A tím se tedy živíte? Investiční bankovníctví.“

„Ano, ale nemyslete si, není to zase tak vzrušující,“ zazubila se. „Projdeme se?“

Otevřela dvojité dveře. Do pokoje vnikl poryv chladného vzduchu. Vykročila ven. Poe ji následoval.

Jessica se otočila a opřela se o balkonové zábradlí ze skla a kovu.

„Stephanie mi říkala, že vám není moc dobře.“

„Nějaká chřipečka,“ zamumlal.

„Chřipečka“ bylo slabé slovo. Většinu týdne strávil v posteli. Ani dědeček a babička z *Karlíka a továrny na čokoládu* neproleželi tolik času jako on. Začalo to bolestí hlavy, ale postupně se z toho vyklubal suchý kašel, který Poeovi rozedřel krk doruda. Přišlo mu, že má to nejhorší za sebou, ale žádná selanka to nebyla. To zimní chřipečky ostatně nikdy nebyvaly.

„Mám tu výbornou single maltku, která vás určitě vyléčí,“ nabídla mu Jessica. Zaplula dovnitř a během minuty se vrátila se dvěma křišťalovými sklenkami jantarové tekutiny.

Poe přičichl a trochu upil. Whisky chutnala jako oheň a led. Tak nádherně kouřovou ještě nikdy neochutnal.

„Proč jste vlastně na tu oslavu přišel, seržante Poe?“

Na okamžik se mu chtělo říct: „Protože mě sem dotáhla Tilly.“ Přišlo mu to ale neuctivé, a tak nakonec vyrukoval s pravdou.

„Steph je dobrá kamarádka. Spoustu jsme toho spolu prožili.“

Jessica zamyšleně pokývala hlavou. „Mám na vás prosbu.“

Poe nic neříkal. Jessica ho nevyhledala náhodou.

„Chci, abyste mé sestře rozmluvil tuhle nemožnou kariéru.“

„A proč bych to dělal?“ zeptal se opatrně Poe.

„Někdy za měsíc touhle dobou se jí narodí dítě. Můj synovec nebo neterť. Steph bude mít starosti, o kterých nikdy předtím neuvažovala. Práce u policie se hodí pro mladé a bez závazků, jenomže teď už nebude záležet jenom na ní. Lidé na ni spoléhají a vaše práce zrovna nenahrává zodpovědnému chování. Musí si přestat hrát na lupiče a zloděje a žít zase ve skutečném světě.“

„Tak to ale není,“ ohradil se Poe. „Většinu pracovní doby trávíme v kanceláři.“

Jessica pozdvihla obočí. „A co ten incident, kdy jste loni málem uhořeli při požáru domu?“

„To ano, ale –“

„A nebyl jste nedávno zatčen za vraždu?“

„Jistě, ale to bylo nedorozumění. To bylo totiž tak, jeden chlápek –“

„Uznáváte ale, že při výkonu vaší práce dochází ke... zbytečně vzrušujícím situacím?“

Poe nevěděl, co na to říct. Byla pravda, že se v poslední době párkrát dostali do maléru. Jenže za to mohla Bradshawová – neustále přicházela na nové a neotřelé způsoby, jak se dostat blízko k padouchům...

„Neměly byste si tyhle věci vyříkat mezi sebou?“ nadhodil.

„Stephanie mě neposlouchá, seržante Poe. Nebylo to tak vždycky. Kdysi poslouchala cokoliv, co jí starší sestra řekla. Teď už ne.“

A ani Poe Jessiku neposlouchal. Flynnová mluvila do telefonu a mračila se. Zachytila jeho pohled a pokývla. Poe do sebe hodil zbytek whisky, a když mu propalovala hrdlo, svažtil obličej.

„Každou chvíli mě zavolá povinnost,“ pronesl. „Pardon.“

„Tak běžte,“ povzdychla si Jessica.

Když dorazil k Flynnové, ta už sahala po kabátu.

Zoe se k nim připojila.

„Steph, postrádáme tě,“ oslovila svou přítelkyni.

„Promiň, Zoe. Je mi líto, ale musíme letět.“

„Ale ne!“ zvolala Bradshawová.

„Ale ne,“ odtušil Poe.

„Díky bohu,“ zamumlala Flynnová.

KAPITOLA TŘETÍ

„Naše analytička dorazí dnes odpoledne,“ oznámila Flynnová skupině lidí, kteří se shromáždili v konferenční místnosti A v penrithské Carleton Hall, ve které sídlila centrála cumbrijského policejního sboru. „Včera večer jsme se všichni účastnili společenské akce a Tilly se musela vrátit do Hampshiru pro svoje počítače. Seržant Poe a já jsme byli schopni přijet okamžitě.“

Poe dorazil do Herdwick Croft, svého odlehlého domova na Shap Fell, v brzkých ranních hodinách. Flynnová se ubytovala v nedalekém lázeňském hotelu North Lakes. Teď bylo osm ráno a vypadalo to, že Poe nebyl jediný, kdo toho v noci moc nenaspal. V místnosti se shromáždilo asi čtyřicet lidí, směsice služebně pokročilých uniformovaných policistů, detektivů a nezbytného podpůrného personálu. Vládla tam ponurá nálada.

Flynnová zabrala místo vepředu. Poe se postavil vzadu vedle volně stojícího banneru s logy místního policejního sboru a vyšetřujícího komisaře. Až skončí brífink, personál otočí židle a připraví místnost na tiskové konference, přičemž první z nich měla proběhnout už ten den odpoledne.

„Počítače tady máme taky,“ podotkla detektiv superintendantka Jo Nightingaleová.

„Ale ne takové jako ty její,“ opáčila Flynnová. „Věřte mi, práce Tilly Bradshawové je pro vyšetřování zásadní.“

Nightingaleová chápavě přikývla. Přísně vyhlížející ženě bylo lehce přes čtyřicet. Měla tmavé, nakrátko stržžené vlasy, oči tak zelené, že by mohly dělat semafor, a na sobě černé kalhoty a bílou košili.

Poe se s Nightingaleovou dosud setkal pouze jednou. Poté, co Ian Gamble po úspěšném vyřešení případu Jareda Keatona

odešel do důchodu, nastoupila na jeho místo jako detektiv superintendant. Když se Poe jednoho odpoledne vrátil do Herdwick Croft, čekala na něj před vchodem.

Představila se a vysvětlila mu, že jí Gamble poradil, že pokud se s Poem správně zachází, dovede být velice užitečný. Přinesla s sebou složku s případem. Jednalo se o vraždu. Po záplavách v roce 2015, kdy se celé Carlisle podruhé během deseti let ocitlo pod vodou, se už většina budov nedala pojistit. Lidé měli na výběr: zaplatit si opravy sami, nebo se na to úplně vykašlat. Většina zvolila druhou možnost, což mělo za následek spoustu opuštěných budov po celém městě. V jedné z nich bylo nalezeno tělo.

Obětí byl ekonomický migrant z Polska a Nightingaleová požádala Poea, jestli by on a SCAS nemohli s vyšetřováním nějak pomoci. Čekala, zatímco Poe si pročítal složku a posléze prohlásil: „Na tohle nás nepotřebujete – když se budete držet zvoleného postupu, pachatele dopadnete. Bude to člen polské komunity a nejspíš už se vrátil domů. Tam ho budou znát a forenzní důkazy postačí, aby byl vydán ke stíhání.“

Přikývla.

Poe měl pocit, jako kdyby si ho tím chtěla vyzkoušet. Jako kdyby se potřebovala ujistit, že Poe nebude vymýšlet nějaké dramatické scénáře jen jako záminku, aby se dostal pryč z Hampshiru. Nebylo to vůbec nutné – Poe se už v Cumbrii usadil se vším všudy. V době, kdy se případ Jareda Keatona chýlil ke konci, detektiv šéfinšpektor Wardle, což byl policista, se kterým měl Poe spory, ušil na Poea boudu. Když se zjistilo, že nové hranice Národního parku Jezerní oblast zahrnují i Shap Fell, prehistorické vřesoviště, kde stála také Poeova chalupa, vznesl k místním úřadům dotaz, „čistě jako znepokojený občan“, jestli má Poe povolení, aby si onu dvě stě let starou budovu upravil k obývání. Poe žádné povolení neměl a následně mu bylo právní cestou nakázáno, aby dům uvedl do původního stavu.

Musel se bránit soudní cestou, nicméně to mělo jednu výhodu: díky nezamýšlenému právnímu důsledku mu Wardle vlastně prokázal laskavost – právník Poeovi poradil, že by pomohlo,

kdyby mohl dokázat, že Herdwick Croft je jeho jediným bydlištěm.

Poe, který by ještě před pár lety klidně bydlel i v kumbálu na smetáky, kdyby na to přišlo, požádal svého nadřízeného, jestli by v době, kdy není v terénu, nemohl pracovat z domova. Ředitel zpravodajské služby bez váhání souhlasil.

„Beztak jste tu nervózní jako divoké zvíře v kleci,“ dodal. „Tamější otevřená krajina vám pročistila mysl a vaše práce je teď mnohem soustředěnější – o to bychom neradi přišli.“

„Jakmile skončíme, pošlu lidem z SCAS videa a fotografie z místa činu, nicméně v tuto chvíli bude vhodné, když vám poskytnu základní údaje,“ pokračovala Nightingaleová. „Někteří kolegové trávili Vánoce s rodinou a nejsou ještě plně informováni.“

Poklepala na klávesnici laptopu a na projekčním plátně zavěšeném na zdi se objevila fotografie budovy.

„Toto je první místo činu. Jedná se o kancelářské budovy dopravní firmy John Bull Haulage v Carlisle. Na Štědrý večer zde Barbara Willoughbyová, která pracuje v logistické administrativě, otevřela dárek od Tajného Santy. Měla dostat hrnek, uvnitř kterého se ukrýval zásnubní prsten. Místo toho ale našla toto.“

Venkovní pohled na fádni budovu vystřídal detail béžové ošoupané tkaniny zátěžového koberce, na který člověk narazil snad ve všech kancelářích v zemi.

Uprostřed ležely dva prsty.

Někdo je oddělil od ruky těsně u kloubu. Řezy vypadaly čistě. Na koncích bylo vidět sraženou zaschlou krev a nečistotu. Na jednom z prstů ještě zůstal prsten. Tenký, zlatý, bezpochyby dámský snubní prsten.

Fotografii vystřídal další snímek. Tentokrát se na obrazovce objevil hrnek.

Na straně bylo vidět nápis #BSC6, natištěný velkým černým písmem.

„Co to znamená?“ zeptala se Flynnová.

„To netušíme,“ odvětila Nightingaleová. „Na internetu jsme žádnou zmínku nenašli.“

„Jestli je to někde online, Tilly to najde,“ ozval se Poe.

„Také netušíme, jak se hrnek pod jejich vánočním stromkem ocitl,“ pokračovala Nightingaleová. „Nejednalo se totiž o dárek určený Barbaře. Zajímavý je také balicí papír.“

Na obrazovce se objevila fotografie. Čtyři kusy papíru. Po-mačkané a potrhané, jak z nich Barbara Willoughbyová dárek vybalovala. Forenzní tým je narovnal, aby je mohl vyfotit. Podle pravítka položeného vedle se jednalo o stránky formátu A4. Všechny byly pokryté siluetami jakéhosi černého vodního ptáka, labutě nebo kachny s dlouhým krkem. To bylo vše. Žádný nápis, žádný vzkaz.

„Tyto papíry zřejmě nejsou kupované. Domníváme se, že byly vytištěny na obyčejné domácí tiskárně. Kromě toho pta-čího symbolu nemají z forenzního hlediska žádnou hodnotu. Detektivové vyslyšají zaměstnance firmy John Bull, ale nikdo z nich zřejmě nebyl do této záležitosti zapojen.“

„Jak to víte?“ zeptal se Poe.

Nightingaleová neodpověděla. Místo toho opět poklepala na klávesnici laptopu. Na obrazovce se objevil vnější pohled na kostel. Jednalo se o stavbu z červeného pískovce s vysokými lome-nými vitrážovými okny. Nad impozantními kovanými dveřmi z dubového dřeva se tyčila věž.

„Místo činu číslo dvě: kostel sv. Lukáše na předměstí Barrow-in-Furness.“

Fotografie zmizela.

Vystrídal ji záběr na křtitelnici. Mosazná či měděná mísa byla ozdobena náboženskými symboly a uprostřed ležely dva useknuté prsty.

Poe zíral na obrazovku a vrýval si snímek do paměti. Byl to jeho první dojem a Poe potřeboval vidět scénu tak, jak ji vrah zamýšlel. Pocit zděšení musel počkat.

Opět se zjevně jednalo o ženské prsty. Na nehtu jednoho prs-tu byla nalepená zlatá ozdoba. Nightingaleová ukázala detail.

Ozdoba měla tvar plyšového medvídka. Poe si pomyslel, že tyto prsty vypadají mladší než ty, které se našly na předchozím místě činu.

Další fotografie zabírala kostelní tabuli ze světlého dubového dřeva a s pěti řadami, do kterých se zasunovala čísla písní z hymnáře. Do prostřední řady byl zastrčený složený list papíru A4. Bylo na něm napsáno #BSC6.

„Ani v tomto případě nevíme, jak se prsty na místě činu ocitly. Během půlnoční mše tam zcela jistě nebyly. Našel je teprve kostelník v šest hodin ráno, když šel dovnitř pustit topení. Nebyly objeveny známky vloupání a klíče má jenom on a vikář.“

Poe zdvihl ruku. „Seržant Poe?“

„Mohla byste nám ukázat všechny fotografie vnitřku kostela, které máte k dispozici?“

Nightingaleová mu vyhověla. Bylo jich několik.

Poe si je pozorně prohlížel. Kostel sv. Lukáše vypadal jako většina kostelů, které kdy navštívil. Pult s biblí na levé straně, kazatelna na pravé a oltář uprostřed. Kamenná podlaha byla sešlapaná a nerovná. Dvě řady dubových kostelních lavic lemovaly ozdobné svícny a pokladničky na almužny. Zadní stranu dveří rámovaly kovové konzole, z nichž visely těžké shrnuté závěsy, které se zjevně zatahovaly, aby v kostele při obřadu netáhlo.

Poe přešel do čela místnosti.

„Ochomýtat se kolem kostela takhle časně zrána na Boží hod je dost riskantní. Kdokoliv by ho hned považoval za lupiče,“ vysvětlil ostatním. „Každý pořádný policajt by si ho hned zkontroloval. Třeba jenom z dlouhé chvíle. Koukl by se, jestli u sebe dotyčný nemá nářadí, a místo šroubováku a páčidla by u něj našel useknuté prsty? To mi nesedí. Takhle by se náš vrah nechoval.“

„Kam tím míříte?“

„Na půlnoční mši se pravidelně objeví spousta lidí, kteří jinak do kostela ani nepáchnou. Myslím, že se náš pachatel zúčastnil obřadu, a když se odpískal konec a všichni si navzájem přáli veselé Vánoce, někde se schoval. V takových kostelech není

problém najít si úkryt. Kostelník určitě chtěl být co nejrychleji doma a pochybuji, že se obtěžoval s kontrolou, jestli uvnitř někdo nezůstal. Nejspíš jenom zavolal, že bude zavírat.“

Nightingaleová pokývla hlavou. Poe viděl, že ostatní také souhlasně přikyvuji.

„Máte nějakou teorii, jak se mu podařilo utéct?“ zeptala se Nightingaleová.

Poe ukázal na vchodové dveře a tlusté závěsy po stranách.

„Nemusel utíkat. Stačilo, aby počkal do rána a pak se ukryl za závěsem, když šel kostelník pustit topení. Šel do kostela jenom na skok, takže předpokládám, že za sebou ani nezamykal. A byla ještě moc velká tma na to, aby si všiml, co přistálo ve křtitelnici. Pachatel musel akorát počkat, až bude kostelník vzadu v kostele, a pak odejít hlavním vchodem.“

Nightingaleová na něj zírala.

„Tak bych to aspoň udělal já,“ dodal Poe.

„Chci vyslechnout účastníky půlnoční mše,“ oznámila Nightingaleová. „Všechny. Nejlépe ještě dnes. Chci vědět, jestli si všimli nějaké neznámé osoby. Helen, zařídíte to?“

„Ano, paní velitelko,“ odpověděla žena v kostýmu.

„Dejte vědět, kdybyste potřebovali víc lidí. Paule, forenzní ještě pracuje na místě činu?“

„Ano,“ přitakal muž blízko čela místnosti.

„Řekněte jim, ať prohledají místa, kde by se někdo mohl ukrýt pár minut po skončení mše. Je možné, že si nedal pozor a zanechal nějaké stopy.“

„Hned jim zavolám, paní velitelko.“

Paul z forenzního týmu odešel telefonovat a Nightingaleová opět poklepala na klávesnici laptopu.

Na obrazovce se objevil další snímek.

„Poslední místo činu: Friskin's Food Hall ve Whitehavenu. Na Boží hod mívají vždycky hodinu otevřeno a pořádají řeznickou tombolu.“

Na fotografii byl vidět vnitřek čehosi, k čemu se v poslední době musela uchýlit spousta starých řeznictví. Na háčích tam

stále ještě visely velké kusy masa, tmavě rudé kýty a přední nohy mramorované lojem a tukem. Na umělé trávě se vyjímaly řízky, šunky i pruhovaná slanina. Jenomže tu byly také stoly, na kterých se vršily různé marmelády, sušenky, láhve olivového oleje a balsamika a další věci, které podle Poea neměly v jeho oblíbeném druhu obchodu co dělat. Tady prodávali dokonce i saláty.

Na obrazovce se objevil záběr řeznického pultu. Za sklem byly vidět plátky šunky, nóbl saláty coleslaw a záviny. A přímo uprostřed, mezi párky a nakrájenou tlačenkou, ležel další pár prstů. Tyhle byly tlusté a nehty měly okousané až na maso. Amputace nevypadala tak precizně jako v předchozích případech. Kosti byly rozštěpené a kůže potrhaná.

Poe měl za to, že se jedná o mužské prsty.

Pachatel položil složenou A4 s nyní již dobře známým nápisem #BSC6 k bílé plastové cenovce. Když Nightingaleová ukázala snímek rozloženého a narovnaného papíru, vedle kterého leželo forenzní pravítko, člověk by si jej snadno spletl s papírem nalezeným v kostele – vypadaly naprosto stejně.

„Vraha zachytila bezpečnostní kamera v obchodě, ale měl zakrytou tvář. Počkal si, až bude Mick Fiskin vyhlašovat tombole, jednoduše přešel za pult a položil prsty mezi uzeny. Bez sebemenších zábran. Když bylo po všem, odešel z obchodu spolu s ostatními. Uběhlo dobrých patnáct minut, než si někdo všiml, co provedl. Některý z kolegů prohlíží záznamy z bezpečnostních kamer ve Whitehavenu, ale záběry nejsou příliš ostré. Moc si od toho neslibujeme.“

Nightingaleová vypnula projektor a všichni se uvelebili na židličkách.

„Máme samozřejmě k dispozici stovky dalších fotografií a forenzní tým nyní pracuje na všech třech místech činu, nicméně tohle je to hlavní. Otázky?“

„Patří ty prsty jedné oběti, nebo šesti?“ zeptala se Flynnová.

„Domníváme se, že třem. Brzy to potvrdíme, ale jednotlivé páry k sobě na pohled patří. Jsme si poměrně jistí, že jeden pár je mužský a zbylé dva ženské.“

„Označila jste pachatele jako ‚vraha‘, paní velitelko,“ poznamenal Poe. „Nemyslíte si tedy, že jde jen o nějaký nechutný kanadský žertík?“

Nightingaleová zavrtěla hlavou.

„Patolog zjistil, že u jednoho prstu z páru je ve všech případech patrná ‚vitální reakce‘ – k té dochází, když je živá tkanina vystavena traumatu. Odhalil zanícení, sraženiny a přítomnost řady chemikálií, které by se v tkáni nevyskytovaly, kdyby pachatel prsty oddělil až po smrti oběti. Druhý prst z páru naopak *nevykazoval* známky vitální odezvy, což znamená, že k amputaci došlo až po smrti.“

„Pokud jednotlivé páry patří vždycky jednomu člověku, pachatel chce, abychom věděli, že se jedná o vraždu,“ uvažoval nahlas Poe. „Kdyby se ukázalo, že všechny prsty byly odstraněny před smrtí, mohly být ukradeny po normálním chirurgickém zákroku. Pokud by byly všechny odstraněny po smrti, mohlo by se jednat o medika nebo někoho, kdo se pohybuje v márnici nebo pohřebním ústavu.“

Nightingaleová přikývla. „To je i naše hypotéza.“

„Předpokládám, že žádnou z obětí jste zatím nenašli ani neidentifikovali.“

„Žádná těla, žádná identifikace,“ potvrdila Nightingaleová. „Další otázky?“

Poe jich měl několik, ale rozhodl se počkat, až si přečte zprávu. Nechal svou ruku dole.

„Dobrá tedy. SCAS zde můžou zůstat, ostatní zpátky do práce.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Mohl bych něco navrhnout?“ oslovil Nightingaleovou Poe, když se místnost vyprázdnila. Flynnová také zůstala. „Až najdeme tělo, doporučoval bych obrátit se na jednu patoložku ze severovýchodní Anglie. Jmenuje se Estelle Doyleová. Zdá se, že budeme potřebovat ty nejlepší lidi, a věřte mi – ona k nim patří.“

„O profesorce Doyleové už jsem slyšela,“ odpověděla Nightingaleová. „Bude k dispozici? A myslíte, že by se mohla podívat na těch šest prstů? Zatím je ohledal jen zastupující patolog.“

„Zavolám jí hned, až tady skončíme.“ Poe neznal podivnějšího člověka, než byla Estelle Doyleová – byla dokonce ještě potrhlejší než Bradshawová. Moc by se divil, kdyby se zabývala něčím tak fádním, jako je slavení Vánoc. Spíš by si dokázal představit, že zašla na černou mši.

„Výborně,“ souhlasila Nightingaleová.

Flynnová nadhodila: „Potisknout hrnek nápísem vyžaduje speciální vybavení. Jak pokračuje tahle stopa?“

„Prověřujeme obchody, které nabízejí digitální tisk, ale neděláme si moc velké naděje. Jenom v Cumbrii jich je třicet, a když vezmeme v úvahu firmy, které zasílají zboží po celé zemi, a lidi, kteří si pořídili potřebné vybavení domů, číslo se nám vyšplhá do stovek tisíc.“

Poe něco takového tušil.

„Zajímavé jsou ty A4, které pachatel nechává vedle prstů,“ upozornila je Nightingaleová. „Během analýzy jsme zjistili, že každá z nich byla vytištěna na jiné tiskárně. Na válci každé tiskárny se totiž najdou drobné chyby, které jsou podobně jedinečné jako otisky prstů.“

„To je zvláštní,“ přisvědčila Flynnová.

„Pokud třeba nepoužívá tiskárny v knihovnách a internetových kavárnách. Dává si pozor, aby se nikde neobjevil dvakrát,“ nadhodil Poe. „Stálo by za to zkontrolovat bezpečnostní kamery.“

„Už je prověřujeme,“ podotkla Nightingaleová.

Chvilí případ dál rozebírali. Bylo zřejmé, že Nightingaleová se hned od začátku pustila do důkladného vyšetřování. Neztrácela čas a zajistila, aby nedošlo ke znehodnocení, ztrátě či zničení důkazů, svědci se ještě nestačili rozutést a nezbyl čas vymýšlet alibi. Jejím hlavním úkolem bylo vytyčit, jakým směrem se má pátrání ubírat, a zorganizovat lidi. Poe se této roli radši vyhýbal – špatné rozhodnutí mohlo zmařit hodiny investigativní práce –, ale poznal, když to někdo umí. Nightingaleová věděla, co dělá.

„Co chcete, abychom dělali my, paní velitelko?“ zeptala se Flynnová.

„Rozsáhlé vyšetřování se pohybuje jen tak, jak mu to dovolí logistika,“ odpověděla Nightingaleová. „A tak to má být. Jedině tak se dopracujeme k výsledkům. V tomto případě bych ale byla ráda, kdyby souběžně s hlavním vyšetřováním probíhalo i menší, nezávislé pátrání. Může reagovat rychleji a projevovat iniciativu způsobem, kterým hlavní vyšetřování nemůže.“

Obrátila se čelem k Poeovi.

„Mám pravdu, když řeknu, že na Vennově diagramu lidí, které znáte, a těch, které jste už někdy našel, by se tyto množiny z velké části překrývaly?“

Flynnová si odfrkla. „Takový diagram by byl jeden velký kruh.“

„Haha,“ uchechtl se Poe kysele.

Nightingaleová se usmála. „To nic, seržante... podívejte, můžu vám říkat Poe? Všichni ostatní vás tak oslovují.“

„Může být.“

„Vyšetřování může velmi prospět, když na něm bude pracovat někdo zvenčí, kdo není svazován respektem k politické hierarchii. Pokud s tím souhlasíte, detektiv inspektorko Flynnová, ráda bych, aby SCAS pracovalo samostatně. Budete se hlásit přímo mně, a pokud budete potřebovat posily, zařídím to.“

„Já nemám nic proti,“ odpověděla Flynnová. „A jsem si jistá, že Poe taky ne. Nerespektování politické hierarchie je jeho expertiza.“

„Poe, zlato,“ řekla Estelle Doyleová, „netvrď mi, že jsi našel na internetu nějaké jmelí?“

„No... ne,“ odpověděl Poe. „Žádné jmelí tu nemám... jenom zimu.“

V ponurém světě soudní patologie byla Estelle Doyleová okrajový jev, jak by to popsala Bradshawová. Dokonce i v márnici se oblékala, jako kdyby se chystala do sadomasochistického klubu. Černé vlasy a ještě černější make-up. Síťované punčochy a vysoké podpatky. Tetování měla víc než David Beckham a lesk na rty rudější než tepenní krev. Poeovi připadala neskutečně krásná a zároveň naprosto děsivá. Jenomže ve svém oboru neměla konkurenci a to byl dost dobrý důvod, aby se do jejího doupěte vracel.

Patologie byla pouze jednou z jejích expertiz. Bez obtíží zvládala všechny forenzní disciplíny a svůj čas dělila mezi soudní patologii, forenzní vědu a přednášky.

A z nějakého důvodu měla pro Poea slabost. Poe netušil proč. Nikdy se nesnažila skrývat své pohrdání policisty, ale v jeho případě si vždycky našla čas a všechno mu podrobně vysvětlila. Někdy během letošního roku mu prozradila, že na něj trpí, protože je věčný outsider a působí dojmem, jako kdyby vypadl z filmu Franka Capry. Poe se příliš bál, než aby se zeptal, co to znamená.

Doyleová se odmlčela a Poe zapomněl ticho něčím vyplnit.

„Je sedmadvacátého prosince, Poe. Dokonce i někdo tak impenetrabilní jako ty si přece dokáže najít někoho, s kým by mohl trávit svátky.“

„Impe... co?“

„To je jedno, Poe,“ odpověděla. „Kterou ze tvých tužeb můžu ukojit?“

Poe si byl jistý, že s ním takhle mluví jen proto, aby ho přiměla červenat se, i když si spolu jenom telefonovali.

„Mám pro tebe prst,“ odpověděl.

„Nepovídej,“ poznamenala táhle.

„Hodně prstů.“ Uvědomoval si, že tímhle ničemu nepomáhá, ale z nějakého důvodu se všechny jeho hovory s Doyleovou zvrhly v prázdné tlachání.

„No ty jsi mi ale dáreček.“

„Máme tři místa činu,“ nabral zpět trochu ztracené důstojnosti. „Na každém z nich byl nalezen pár prstů.“

„Ze stejné oběti?“ Najednou zněla věcně.

„Ne.“

„Jsem na návštěvě u kamarádů v Haltwhistlu, takže do cumberlandské márnice můžu dorazit během třiceti minut. Za jak dlouho pro mě stihneš všechno připravit?“

Poe pohlédl na hodinky. Za předpokladu, že Nightingaleová bude souhlasit, by je mohl mít do hodiny na místě. Řekl jí to.

„Tak za chvíli na viděnou,“ odpověděla. „Ty mi vždycky dáváš takové skvělé dárky, Poe.“

Linka oněměla a Poe se vydal hledat Nightingaleovou.

Poe neviděl Estelle Doyleovou už šest měsíců. Hodně jim pomohla s případem Jareda Keatona. Hned na začátku přispěla k průlomů ve vyšetřování a později se starala o sběr důkazů z jednoho z nejsložitějších míst činu, jaké kdy policie viděla.

Poe jí zkrátka důvěřoval. Nic jiného v tom nebylo. Neváhala se postavit na odpor nadřízeným vyšetřovatelům a interpretovala důkazy tak, jak je sama viděla. Neměla zájem na tom, aby její poznatky zapadaly do teorie hlavního vyšetřujícího. Někteří detektivové preferovali poddajné soudní lékaře, avšak Poe k nim nepatřil.

„Nesnáším tyhle vynalézavé vrahy,“ zamumlal, když s Flynnovou scházeli po schodech do márnice cumberlandského špitálu, největší nemocnice v Carlisle.

Flynnová trvala na tom, že ho doprovodí. Ještě se při chůzi nekolébala, ale neměla k tomu daleko. Poe se jí naivně zeptal, jestli nechce zůstat v autě.

„Mám ti sakra připomenout, kdo je tu marod, Poe?“ odsekla. Ignorovala výtah a schválně šla po schodech, jen aby dokázala, že má pravdu. Někdy uměla být stejně tvrdohlavá jako on sám. Poe ji dohnal, ale celý se při tom zadýchal a hlasitě sípal, až to znělo, jako kdyby spolkl píšťalku.

Flynnová se spokojeně usmála. Měla pravdu.

Nightingaleová poslala prsty napřed a potvrdila jim, že zásilka dorazila.

Bylo sedmadvacátého prosince a v této části nemocnice vládlo ticho. Jejich kroky se rozléhaly vydezinfikovanou chodbou.

Na jejím konci se nacházela márnice.

Poe zaklepal a vešel.